

Пролог

22 май 1917 г.

Клубът на твърде лошите

Той разбра за Моки в деня, в който момчето пристигна.

Разбира се, май беше абсолютно неподходящо време от годината за нови момчета. До Дългата ваканция оставаха едва няколко седмици, а това означаваше, че най-вероятно с този тип нещо съвсем не беше наред. По някаква причина той беше прехвърлен в „Дърнфорд“ толкова късно през срока, явно за толкова неопикуемо нарушение, че бяха изритали деветгодишния му задник от последното съмнително убежище, съгласило се да го отгледа.

Новото момче беше кокалесто и слабо, с бледа бяла кожа и топчеста глава, покрита с къдрави кичури кафява коса. Имаше остра брадичка и широки скули, които в комбинация с чорлавата му глава го караха да прилича на млад ястреб. Очите на момчето също бяха като на ястреб, толкова светли, с цвета на вода в студено езеро, че те караха да премигваш. Те изучиха Иън, докато той стоеше изпънат, сякаш бе глътнал багун, окаян, преди директорът да затвори вратата на кабинета.

– Мара, хлапе.

„Опа – помисли си Иън. – Янки.“

– И тебе ли ще те пердшат? – запита момчето и се приведе напред с ръце, натикани в джобовете. – Той с какво налага? С пръчка? Или с чехъл?

– Зависи.

– Зависи колко лош си бил?

Иън кимна предпазливо. Нямахме време да се занимава с янки, който се появяваше без никакво обяснение в края на май. Сърцето му биеше лудо както всеки път, когато заставаеше пред вратата на Том Пелът и чакаше реда си, а методичното пляскане на гумената подметка по задните части се процеждаше в ушите му. ТП обикновено биеше момчетата си с чехъл, но тази сутрин беше много ядосан, тъй като извадиха учебника по латинска граматика на Иън изцапан и прогизнал от тоалетната. Иън не го беше хвърлил там, но знаеше, че ако кажеше кой го беше направил, следващото нещо, което щеше да бъде натикано в тоалетната, щеше да бъде главата му. Страхуваше се, че ТП ще го бие с пръчката. От ударите с нея течеше кръв. Лицето му щеше да се сгърчи от болка и той щеше да се опозори.

Янкито се облегна с рамене на стената.

– Опитвам се да си изкарам боя още в първия ден във всяко училище. Това ми помага да преценя Врага. Да разбере какъв е.

– ТП не е лош, наистина – каза Иън. – Не ни бие за удоволствие, а за доброто на Англия.

– Хич не ми дреме за това – изсумтя янкито. – Колко често го прави?

– Ами... – размърда се неудобно Иън. – Три или четири пъти на седмица. Ама пък аз съм много лош. Ти в колко училища си бил?

Янкито подрънка няколко монети в джоба си.

– В едно у дома, когато бях малък. После две в Швейцария – трябваше да ги напусна и двете. После и във Виена. Боже, изгубих им сметката.

– Във Виена? Искаш да кажеш в Австрия?

– Добрата стара Хабсбургска империя – усмихна се той.

– Доста си се местил – отбеляза с любопитство Иън.

– Баща ми работи в посолствата.

– Моят баща е на фронта – каза Иън. – Той е майор при хусарите.

– Какви са тия ухзари?

– Офицер е в кавалерията – намръщи се Иън. – Ти съвсем нищо ли не знаеш?

– За Англия не знам – отвърна янкито и протегна ръка. – Между другото, аз съм Хъдсън. Ти как се казваш?

– Флеминг.

Това беше фамилията му, но обикновено му викаха Флегмата. При това повечето изплюваха особено отвратителна хръчка, когато го произнасяха. Той стисна ръката на Хъдсън, като се надяваше дланта му да не е твърде влажна.

– Чай малко – втренчи се в него Хъдсън. – Ти не си ли оня зубър? Оня с готините панталони, дето всички са влюбени в него?

– Това е брат ми Питър. Само че го пратиха у дома. Болни сливици. Той е на единадесет.

Янкито подсвирна през зъби.

– Не знам как го издържаш. Тъкмо пристигам тук, и чувам само „Флеминг каза...“ и „Флеминг мисли...“ Ако имах такъв брат, щях да го пребия. Или пък да си сменя името.

Иън прехапа устна. Името му беше на Моки и той не би го сменил за нищо на света.

– Питър не е токова велик, наистина. Мама казва, че е деликатен. Трябва да носи фланели и да пие разни гадни сиропи за подсилване. Мама казва, че Господ сигурно ще го вземе при себе си, защото е твърде добър, за да живее.

– Всичките зубъри са такива.

– А аз ще живея вечно – каза Иън умърлушено.

Звукът от гумената подметка в кабинета на ТП беше утихнал. Стори му се, че чува хлипане, сълзливото признание за малоценност. Сега беше негов ред. Той затвори очи и видя как ратановата пръчка свисти през кълбетата пютюнев дим в стаята на ТП.

Никой не би се осмелил да натъпче учебника по латински на Питър в тоалетната. Питър никога през живота си нямаше да бъде бит с пръчка.

– Майка ми беше твърде добра, за да живее – каза внезапно Хъдсън. – Имаше и бебе, но то също не оживя.

– Сигурно е било момиче – предположи Иън.

– Татко не казва. Той просто опакова багажа ни и тръгна за Англия.

Иън чуваше стъпките на ТП по износения дървен под. Месинговата топка на вратата щеше да се завърти с метално стържене и лицето на ТП щеше да се появи, мораво от ярост заради латинската граматика на Иън.

– Погребяхме мама там. Във Виена – каза Хъдсън с леко разтреперан глас. Коленете му се подкосиха, той се плъзна по стената и седна. – Татко рече, че така трябва. Семейството ѝ е австрийско.

– Искаш да кажеш, че имаш родствена връзка с Хуните? – подсвирна Иън.

– Не и след тази война.

Иън се обърна неспокойно на пети. Беше твърде добре възпитан, за да седи на земята. Сигурно е ужасно да си янки с баща, който не се бие, и с майка, твърде добра, за да живее, но в крайна сметка подобно държане просто не беше правилно. Хъдсън се възползваше от момента и разказваше на Иън за себе си. Той явно живееше в някакво ужасно състояние на невинност, което в училището „Дърнфорд“ щеше да го убие само за седмица. Иън внезапно си помисли, че сега трябва да е приятел на Хъдсън, без значение дали му харесва, или не. Щеше да го нарича Хъдърс, да му покаже най-добрите места за сладкиши в селото и най-добрите места за събиране на яйца от калугерици по целия остров Пърбек.

Вратата зад гърба му се отвори. Едно малко момче се измъкна странично, като се държеше с ръце за дъното на панталоните. Носът му течеше.

– А, Флеминг.

За изненада на Иън ТП не беше нито свирепо намръщен, нито вбесен. Изражението му беше меко, Иън никога преди не

беше виждал лицето му такова и необичайността на факта го ужасяваше.

„Питър – помисли си той. – Господ го е прибрал.“ Стомахът му се преобърна и Иън се уплаши, че може да повърне.

– Влизай вътре, корав момък си ти.

ТП се намръщи към купчината омекнали крайници, в която се беше превърнал Хъдсън.

– Разкарай се от пода, момче. Днес няма да се занимавам с теб.

Директорът премести купчина писма от едно старо кресло и покани Иън да седне в него. За себе си дръпна стол с висока облегалка, а големите му ръце увиснаха между коленете му. Харесваха ТП заради начина, по който гръмко се провикваше „Нел!“, когато се объркваше и търсеше жена си, заради старите си костюми от туид и заради охотата си да се гмурка с момчетата в ледения Ла Манш, като скачаха от Денсинг Ледж. Знаеше Тенисън наизуст, но не беше толкова добър в трагедиите.

– Получи се телеграма – каза той.

– От дома ли?

– Опасявам се, че да, старче – кимна ТП и прочисти гърлото си със звук като гаргара. – Трябва да си горд, Флеминг. Много горд. Той е загинал за Краля и Страната.

Питър. С превързаното гърло и специалните грижи. Иън не знаеше, че е за Англия. Ушите му бръмнаха и лицето на ТП се размаза пред очите му. Шумът в ушите се усили, Иън долови през него ударите на сърцето си и мерна мисълта в тъгълчето на ума си, думите, които никога не биваше да казва. Не е Питър. Някой друг е. ТП все още говореше със същото меко изражение, а Иън щеше да изкреши.

– ... герой, Флеминг. Всички трябва да искаме толкова славен край. *Dulce et decorum est pro patria mori*. Сладко и славно е да загинеш за родината, както е казал Хораций.

Иън се изправи сковано в креслото, а латинският го заливаше. Той не искаше да мисли за Моки. Ако дори го до-

пуснеше, той щеше да бъде убит. Да е съвсем мъртъв и завинаги.

– ... минохвъргачна атака – продължаваше ТП. – Край Сен Куентин. Баща ти искал да завладее окопа. Предполагам, че ще бъде споменат в официалното комюнике. Може би ще пишат дори в „Таймс“. Трябва да се постараяш да си достоен за него, Флеминг.

Сякаш примка стегна гърлото на Иън и той не можеше да диша. Опита се да преглътне.

– Добър мъж си ти – изсумтя директорът. – Сега се изправи и понеси наказанието си.

Иън стана и се наведе.

Шест от най-добрите удари със собствения му чехъл. Този път не му пукаше колко силно плаче.

– Предполагам, че е бил твърде добър, за да живее – прошепна Хъдърс от кревата си, след като угасиха светлините същата вечер.

Иън не отвърна. Беше си изпросил една свещ от Комънс и я беше закрепил в цепнатина между дъските на пода. Главата му висеше от леглото, тетрадката беше на пода и пръстите му сграбчиха болезнено парченцето молив.

... свиринето на снарядите във въздуха към калната земя.

Напред! извика непреклония майор. Той вдигнъ ръка и поведе хората после внезапно избухна светлина и...

– Какво правиш? – попита Хъдърс.

Иън срита с крак.

– Ти пишеш? Какво? Дай да видя.

– Шшшшш – просъска Иън. Писането беше неговата тайна, неговият начин да прелети през неотоплените стаи и мръсните прозорци на училището „Дърнфорд“ и да се върне в Лондон или може би в Арнисдейл, където бяха кучетата, а в мокрите дни Кук ти позволяваше да седиш на висок стол край кухненската печка и да ядеш агнешки пайове с лой. Той държеше тетрадката си под матрака заедно с мечето си и никога не вадеше

нито едното, нито другото, преди дълбокият звук от дишане в спалното да го убеди, че е в безопасност.

– Аз свиря на цигулка – прошепна Хъдърс.

– Стига, бе – погледна го Иън. – Не казвай на никого, разбираш ли? Ще решат, че си пикльо.

Настъпи тишина. Иън затвори тетрадката, духна остатъка от свещта и натика и двете откъм далечния край на матрака, където на Хъдърс не би му хрумнало да погледне.

– Те ли те накараха да се научиш да свириш? – попита той. – Имам предвид родителите ти.

– Нямахме нужда да ме карат. Аз харесвам музиката. Във Виена всички харесват музика.

– Да, ама вече не си там.

Иън дръпна одеялото. Чувстваше се странно. Хъдърс пак беше направил същото – беше му казал нещо, което никога не би трябвало да изрича на глас.

– Аз и на пиано свиря – продължи Хъдърс.

– Млъквай – прошепна яростно Иън. Внезапно един смълчан глас в главата му започна да реди думите, които той казваше, преди да си легне до деня, в който той умря.

Моля те, мили Боже, помогни ми да порасна и да стана като Моки.

Той лежеше в тъмното и се чувстваше ужасно. Беше искал да пише за Моки като за Герой – такъв баща, който би загинал за Краля и Страната. Но думите се получаваха като в разказ на Райдър Хагард. Вечерно време Нел, жената на ТП, четеше на момчетата „Мините на цар Соломон“. Беше дяволски добро приключение, но не беше истина. Моки, мъртъв – ето това беше ужасяващо истинско.

Той се опита да си спомни как изглеждаше баща му. Звукът на гласа му. Зачуди се, дали като умираш, боли непоносимо, и дали сега Моки го гледа отнякъде. Иън затвори очи, за да не вижда лицето на баща си сред купчините паяжини по тавана на спалното.